

หลักการสำคัญในการดำเนินชีวิตพระศาสนจักรของนักบุญเปาโลคือ

การเป็นองค์ประกอบต่อกันและกัน

คพ.เฮร์แมน ไกสเลอร์ (Fr. Hermann Geissler FSO)¹

คุณแม่ Julia Verhaeghe ถือกำเนิดเมื่อ ๑๑ พฤศจิกายน 1910 ที่เมือง Geluwe ในประเทศเบลเยียม และสิ้นใจลงเมื่อ ๒๕ สิงหาคม 1997 จากการได้ใคร่ครวญเกี่ยวกับบทจดหมายต่างๆ ของนักบุญเปาโลทำให้คุณแม่ได้พบรูปแบบใหม่ของการดำเนินชีวิตของผู้ถวายตน อันเป็นครอบครัวฝ่ายจิตของเธอ เป็นงานที่ถือเสมือนเป็น “ครอบครัวของผู้ถวายตน” จุดประสงค์ของครอบครัวฝ่ายจิตแบบนี้สะท้อนถึงรหัสธรรมพระศาสนจักร ที่แซ่ซ้องสรรเสริญพระตรีเอกภาพเพื่อความรอดของบรรดาวิญญูณ และยืนยันถึงความงามเหนือธรรมชาติ ในฐานะเป็นกายทิพย์ของพระคริสต์และเป็นครอบครัวของพระเจ้า บรรดาสมาชิกหาวิธีการช่วยเหลือผู้คนที่ให้เข้าใจลึกซึ้งยิ่งขึ้นต่อรหัสธรรมพระศาสนจักร และรักพระศาสนจักรมากยิ่งขึ้นตามแนวทางของเครื่องหมายแห่งกาลเวลา พวกเขาพยายามร่วมมือกันซื่อสัตย์ต่องานของพระคริสต์ (ดู ยน. 17:4) และปฏิบัติ “งานด้านความเชื่อ” (1ธส. 1:3, ดู ยน. 6:29) เอกสารข้างล่างนี้ขยายความถึงวิชาพระศาสนจักรศาสตร์ของนักบุญเปาโล ด้วยแสงสว่างจากพระพรพิเศษของคุณแม่จูเลีย

“สามัคคีคือพลัง” นี่เป็นภาษิตที่รู้จักกันเป็นอย่างดี ในยุคสมัยของเรานี้มีการพูดคุยกันมากมายเกี่ยวกับเอกภาพและชุมชน มีหลายคนตระหนักว่าเราต่างขึ้นต่อกันและกัน แต่ทุกคนต่างมีความจำเป็นต่อกันและกันอย่างที่สุด การให้ความร่วมมือและการช่วยเหลือกันและกันเป็นสิ่งสำคัญมาก การตระหนักแบบ

¹ รับรองโดยศูนย์ข่าวสารวาติกัน fides.org, 27 มิถุนายน 2009

แผนการของพระเจ้าที่ทรงมีต่อมนุษย์

“พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามภาพลักษณ์ของพระองค์

พระองค์ทรงสร้างเขาตามภาพลักษณ์ของพระเจ้า

พระองค์ทรงสร้างให้เป็นชายและหญิง” (ปฐมก. 1:27)

มนุษย์คือสิ่งสุดยอดของการสร้าง พระเจ้าทรงสร้างทุกสิ่งเพื่อมนุษย์ มนุษย์นั้นถูกสร้างมาให้รู้จักและรักพระเจ้าและบริหารจัดการโลกในรูปแบบของผู้จัดการที่รับผิดชอบแทนพระเจ้า

มนุษย์ดำเนินการให้พันธกิจนี้ลุล่วงไปด้วยจิตตารมณ์ของการเป็นองค์ประกอบต่อกันและกัน พระคัมภีร์เขียนไว้อย่างชัดเจนว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าตรัสว่า ‘มนุษย์อยู่เพียงคนเดียวนั้นไม่ดีเลย เราจะสร้างผู้ช่วยที่เหมาะสมกับเขาให้’” (ปฐมก. 2:18) หญิงนั้นพระเจ้า “สร้าง” จากกระดูกซี่โครงของชายและพามาหาชายทำให้เขาร้องออกมาอย่างประหลาดใจด้วยความรักว่า “นี่คือกระดูกจากกระดูกของฉัน และเนื้อจากเนื้อฉัน” (ปฐมก. 2:23) ในแผนการของพระเจ้านั้นชายและหญิงจะใช้ชีวิตเพื่อกันและกัน การเป็นองค์ประกอบต่อกันและกันนี้แสดงออกมาโดยเฉพาะในการสมรสซึ่งบังเกิดผลเป็นเด็กๆ และก่อให้เกิดเป็นสังคมพื้นฐานขึ้นมา

แน่นอนว่า การตกในบาปของมนุษย์ทำให้สูญเสียมิตรภาพกับพระเจ้าไป ทำให้การเป็นองค์ประกอบต่อกันและกันนี้แสนยากเหลือ ความ เป็นหนึ่งเดียวกันของชายและหญิงในตอนนี้มีได้แสดงออกถึงความกลมเกลียวกันแบบดั้งเดิมอีกต่อไป แต่แสดงออกทางกามตัณหาและการครอบงำ (ดู ปฐก 3:16) ตั้งแต่นั้นก็ไม่มีลักษณะของความรักและความเคารพต่อกันอีก แต่แสดงออกด้วยการอิจฉาและริษยาจนกาอินฆาตกรรมน้องชายของเขาที่ชื่ออาเบล (ดูปฐก. 4) มนุษย์มีความทรนงและต้องการสร้างหอสูงที่มียอดสูงเทียมฟ้า แต่พระเจ้าทรงทำให้ภาษาของพวกเขาสับสนวุ่นวายจนเขาไม่เข้าใจกันอีกต่อไปและกลายเป็นศัตรูกัน (ดู ปฐก. 11) ประวัติศาสตร์ทั้งหมดแสดงให้เห็นว่า เป็นเรื่องลำบากมากที่จะมีเอกภาพท่ามกลางบรรดาปัจเจกและผู้คน และบ่อยๆ แล้วกลายเป็นเพียงแค่อยู่ร่วมกันหรือถึงขั้นขัดแย้งกัน

แต่แม้หลังจากตกในบาปแล้วพระเจ้าก็ไม่ทรงทอดทิ้งมนุษย์ พระองค์ทรงเลือกครอบครัวของอาบราฮัมและต่อมาเลือกชนชาติอิสราเอล เพื่อโน้มน้าวผู้คนให้กลับมาหาพระองค์และเผยแสดงพระประสงค์ของพระองค์ต่อพวกเขา เมื่อได้เวลาที่เหมาะสม พระองค์ทรงส่งพระบุตรของพระองค์เนื่องเพราะทรงประสงค์จะคืนดีกับมนุษย์ และนำพาพวกเขาไปพร้อมๆ กันในแบบครอบครัวเดียวกัน ครอบครัวนี้ก็คือพระศาสนจักร ในชุมชนพระศาสนจักรนี้ ด้วยความช่วยเหลือจากพระหรรษทานของการไถ่กู้ ทำให้การเป็นองค์ประกอบต่อกันและกันไม่เพียงเป็นไปได้เท่านั้น แต่ถึงขั้นเป็นแหล่งของพระพรพิเศษอันหลากหลายแน่นอนว่าถ้าสิ่งนี้จะเกิดขึ้นได้นั้น จำต้องมีความเชื่ออันลึกซึ้งและพร้อมเสมอที่จะฟื้นฟูตนเอง

บทความถัดไปนี้ สรุปข้อคำสอนของพระศาสนจักรในด้านการเป็นองค์ประกอบต่อกันและกันและให้แนวปฏิบัติบางประการด้วย โดยได้รับแรงบันดาลใจส่วนใหญ่มาจากท่านอัครสาวกเปาโล และในขณะที่เดียวกันเราก็รับฟังจากคุณแม่อุเลียบ้างด้วย คุณแม่เป็นผู้ก่อตั้งครอบครัวฝ่ายจิตเพื่องาน โดยคุณแม่เตือนใจเราถึงความสำคัญของการเป็นองค์ประกอบต่อกันและกันอยู่บ่อยๆ

1 พระศาสนจักรคือกายทิพย์ของพระคริสต์

นักบุญเปาโลได้ใช้ภาพลักษณ์หลากหลายเพื่อให้เข้าใจถึงรหัสธรรมพระศาสนจักร ในบทจดหมายต่างๆ ของท่าน ท่านเปรียบเทียบพระศาสนจักรเป็นกายทิพย์ที่มีศีรษะคือพระคริสต์และพวกเราบรรดาศักดิ์บุรุษต่างประกอบกันขึ้นเป็นส่วนต่างๆ ข้อเปรียบเทียบนี้หมายความว่าอย่างไรกันหรือ

เอกภาพในความหลากหลาย

ร่างกายมนุษย์เรานั้นประกอบไปด้วยอวัยวะต่างๆ ที่ทำหน้าที่ต่างกันไป “ร่างกายไม่ได้ประกอบด้วยอวัยวะส่วนเดียว แต่มีอวัยวะหลายส่วน ถ้าเท้าจะพูดว่า ข้าพเจ้าไม่ใช่มือ จึงไม่เป็นส่วนหนึ่งของร่างกาย แต่เท้าไม่ได้เป็นอวัยวะของร่างกายน้อยกว่าอวัยวะอื่นเพราะมันเป็นเพียงเท้า หรือถ้าหูจะพูดว่า ‘ข้าพเจ้าไม่ใช่ดวงตา จึงไม่ใช่ส่วนหนึ่งของร่างกาย’ แต่ก็ไม่ได้ทำให้หูไม่ใช่อวัยวะของร่างกายเลย” (1 คร. 12:14-16) ความหลากหลายของอวัยวะต่างๆ นี้มีความสำคัญต่อร่างกาย “ถ้าร่างกายทั้งหมดเป็นดวงตาแล้วจะได้ยินอย่างไร ถ้าร่างกายทั้งหมดเป็นหูแล้วจะได้กลิ่นอย่างไร พระเจ้าทรงจัดอวัยวะต่างๆ ในร่างกายให้อยู่ในที่ที่ทรงพระประสงค์ ถ้าร่างกายทุกส่วนเป็นอวัยวะเดียวแล้ว ร่างกายจะอยู่ที่ไหน เท้าที่เป็นอยู่ มีอวัยวะหลายส่วน แต่มีร่างกายเดียว” (1 คร. 12:17-20) “แม้ร่างกายเป็นร่างกายเดียว แต่ก็มีอวัยวะหลายส่วน อวัยวะต่างๆ เหล่านี้ แม้จะมีหลายส่วนก็รวมเป็น ‘ร่างกายเดียวกัน’” (1 คร. 12:12)

ท่านอัครสาวกนำแนวคิดนี้มาอธิบายถึงพระศาสนจักร ความหลากหลายด้านส่วนต่างๆ ถูกมองว่าพระศาสนจักรประกอบไปด้วยผู้คนจากหลายชาติ หลายภาษา หลายสภาพชีวิต และจากระดับต่างๆ ของ

ความหลากหลายดังนี้จำเป็นต่อกายทิพย์ของพระคริสต์ ถ้าพระศาสนจักรกีดกันผู้คนบางคน บางชนชั้นของสังคมหรือบางกลุ่มอาชีพออกไปแล้ว ก็จะไม่มีความเป็นคาทอลิก (สากล) อย่างแท้จริง ถ้าขาดฆราวาสไปเสียแล้ว พระศาสนจักรก็มีอาจแทรกซึมอยู่ในโลกด้วยเชื้อแป้งของพระวรสารได้ ถ้าขาดสงฆ์ไปเสียแล้วศีลศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ ซึ่งมีความสำคัญก็มีอาจให้บริการกันได้ ถ้าขาดผู้ถวายตนชายหญิงไปแล้วก็จะไร้พยานยืนยันถึงการเป็นสาวกในแบบถึงแก่นไป ปราศจากพระพรพิเศษมากมายต่างๆ นานาซึ่งพระจิตทรงประทานต่อบรรดาสักตบुरुษาไปเสียแล้ว พระศาสนจักรก็จะยากจนลง ภารกิจและงานบริการอันหลากหลายก็ไม่สามารถดำเนินการได้

เมื่อได้ใคร่ครวญดังนี้แล้ว เราคงตระหนักว่าพระศาสนจักรคือชุมชนที่ประกอบไปด้วยสมาชิกอันหลากหลาย และความจริงข้อนี้เองก็ประกอบกันเป็นความมั่งคั่ง ในขณะที่เดียวกันแม้จะแตกต่างกันอย่างจำเป็น เราจำเป็นต้องระมัดระวังคอยรักษาเอกภาพเอาไว้ด้วย

เอกภาพในพระคริสต์

อวัยวะต่างๆ ของร่างกายมนุษย์รวมกันเป็นหนึ่งเดียวเพราะอวัยวะต่างๆ ทั้งหมดมีศิรัษะเดียวกันและร่วมกันเป็นหนึ่งเดียวผ่านทางศิรัษะ เช่นเดียวกันสิ่งนี้ก็จริงสำหรับพระศาสนจักรด้วย พระคริสต์ “ทรงเป็นศิรัษะของร่างกายคือพระศาสนจักร” (คส. 1:18)

พระคริสต์คือผู้ไถ่กู้พวกเรา นักบุญเปาโลเขียนว่า “เพราะพระเจ้าทรงพอพระทัยให้ความบริบูรณ์ทั้งปวงอยู่ในพระคริสตเจ้า และให้สรรพสิ่งคืนดีกับพระเจ้าโดยทางพระองค์ พระคริสตเจ้าโปรดให้ทุกสิ่งมีสันติด้วยพระโลหิตที่ทรงหลั่งบนไม้กางเขนของพระองค์ ทั้งสิ่งที่อยู่บนแผ่นดินและสิ่งที่อยู่ในสวรรค์” (คส. 1:19-20) บนกางเขนพระองค์ทรงคืนดีระหว่างเรากับพระบิดาและระหว่างเราด้วยกันเอง

ศีลศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ รวมพวกเราเข้ากับพระคริสต์ผู้ถูกตรึงและฟื้นคืนชีพ ในกายทิพย์ของพระองค์คือพระศาสนจักร สักขานาวาติกันที่สองสอนในเรื่องนี้ว่า “ในกายทิพย์นั้น ชีวิตของพระคริสต์ได้รับการสื่อสารสู่ผู้ที่มีความเชื่อ ซึ่งโดยทางศีลศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ ให้เป็นหนึ่งเดียวอย่างลึกซึ้งและแท้จริงกับพระคริสต์ในพระทรมานและความรุ่งโรจน์ของพระองค์” (Lumen Gentium, 7) เหนือสิ่งอื่นใด สิ่งนี้หมายถึงศีลล้างบาปซึ่งในศีลศักดิ์สิทธิ์ประการนี้ “เราทุกคนได้รับการชำระล้างเข้าร่วมเป็นกายทิพย์เดียวกัน” (1 คร. 12:13)

ในความหมายนี้พระสงฆ์วิงวอนต่อพระบิดาในบทภาวนาศิลมมหาสนิทบทที่ 3 ว่า “โปรดให้เราผู้
ได้รับการหล่อเลี้ยงโดยกายและโลหิตของพระองค์ ได้เปี่ยมไปด้วยพระจิต และกลายเป็นกายและจิต
เดียวกันในองค์พระคริสต์”

ในฐานะเป็นสมาชิกของพระศาสนจักร แม้บ่อยๆ แล้วแตกต่างกันมาก เราก็สามารถเป็นหนึ่ง
เดียวกันและคงความเป็นหนึ่งเดียวกันนี้ไว้ได้ เพราะในพระจิตเราก็เป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์และอยู่ใน
พระองค์ พระองค์ผู้ทรงเป็นศิระของพระศาสนจักรคือต้นกำเนิดของความเป็นหนึ่งเดียวกันของพวกเรา
เราคงต้องวิงวอนอย่างถ่อมตนต่อพระองค์ซ้ำแล้วซ้ำเล่าสำหรับพระพรแห่งความมีเอกภาพนี้

เอกภาพในการเป็นองค์ประกอบต่อกันและกัน

อวัยวะต่างๆ ของร่างกายเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์และต่อกันและกันด้วย “เพราะร่างกายของเรามี
องค์ประกอบหลายส่วนและส่วนต่างๆ เหล่านี้ไม่มีหน้าที่เดียวกันฉันใด แม้เราจะมีจำนวนมากเราก็รวมเป็น
ร่างกายเดียวในพระคริสตเจ้าฉันนั้น โดยแต่ละคนต่างเป็นส่วนร่างกายของกันและกัน” (รม. 12:4-5)

อวัยวะต่างๆ ของร่างกายต้องการกันและกัน ดังนั้นนักบุญเปาโลจึงเขียนไว้ว่า “ดวงตาพูดกับมือ ไม่ได้ว่า ‘เราไม่ต้องการเจ้า’ และศีรษะก็พูดกับเท้าไม่ได้ว่า ‘เราไม่ต้องการเจ้า’ ตรงกันข้าม ส่วนที่เราคิดว่าเป็นอวัยวะที่อ่อนแอของร่างกายกลับเป็นอวัยวะที่จำเป็นมากกว่า” (1 คร. 12:21-22) อวัยวะ ที่ดูเหมือนมีความสำคัญน้อยกว่านั้นมีคุณค่ายิ่งใหญ่สำหรับพระเจ้า “พระเจ้าทรงประกอบร่างกายขึ้นโดยให้ เกียรติแก่อวัยวะที่ไม่มีเกียรติมากกว่าอวัยวะอื่นๆ เพื่อร่างกายจะได้ไม่มีการแตกแยกใดๆ ตรงกันข้าม อวัยวะแต่ละส่วนจะเอาใจใส่ซึ่งกันและกัน” (1 คร. 12:24-25) อวัยวะต่างๆ ของร่างกายมีส่วนในความยินดี และความทุกข์โศก “ถ้าอวัยวะหนึ่งเป็นทุกข์ อวัยวะอื่นๆ ทุกส่วนก็ร่วมเป็นทุกข์ด้วย ถ้าอวัยวะหนึ่งได้รับ เกียรติ อวัยวะอื่นๆ ทุกส่วนก็ร่วมยินดีด้วยเช่นเดียวกัน” (1 คร. 12:26)

ในกายทิพย์ของพระศาสนจักรนี้เราขึ้นต่อกันและกัน ไม่มีผู้ใดสามารถหรือควรกล่าวกับอีกคนหนึ่ง ว่า “ฉันไม่ต้องการคุณ คุณไม่มีความสำคัญอะไรต่อผม” พระเจ้าทรงต้องการให้เราเอื้ออาทร สนับสนุนและ ส่งเสริมกันและกัน ร่วมในความทุกข์ยากร่วมกัน และร่วมในความยินดีของกันและกัน นี่คือการหมายของ การเป็นองค์ประกอบต่อกันและกัน

พระสันตะปาปานักบุญเคลเมนต์ที่ 1 ได้ทรงเขียนไว้ในบทจดหมายถึงชาวโครินธ์ (37:4) ว่า “การทำงานร่วมกันอย่างคล่องจองของอวัยวะต่างๆ เสมอ ทำให้มั่นใจได้ว่าจะมีความผาสุกเกิดขึ้นทั่วไป” สิ่งนี้ ชัดเจนต่อเรา (เช่น) เมื่อนึกไปถึงวงดนตรีออร์แกสตรา นักดนตรีแต่ละคนที่เป็นส่วนหนึ่งของวงดนตรี จะต้องไม่เล่นเครื่องดนตรีของตนตามใจชอบ พวกเขาต้องเล่นเครื่องดนตรีให้ประสานกันไป โดยแต่ละคน เล่นเครื่องดนตรีของตนตามที่ตนนั้นถนัด เสียงจากเครื่องดนตรีต่างๆ กลมกลืนกันซึ่งจำเป็นที่สุด จะเป็นตัว ตัดสินต่อ “ประโยชน์” ของบรรดานักดนตรีเองและต่อคุณภาพของวงดนตรีนั้น พระศาสนจักรก็ เช่นเดียวกัน พระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 16 ทรงเน้นถึงเรื่องนี้ในสมณสาสน์ Spe salvi โดยทรงเขียนไว้ว่า

คุณแม่อุเลียเขียนเกี่ยวกับเอกภาพและการเป็นองค์ประกอบต่อกันและกันในบรรดาสมาชิกของพระศาสนจักรไว้ว่า “แสงสว่างของการเป็นองค์ประกอบต่อกันและกันนั้นเป็นพระพรอันยิ่งใหญ่และเป็นการเรียกร้องที่ต่อเนื่องกันไป”

พระพรของการเป็นองค์ประกอบต่อกันและกันนี้ประกอบด้วยอะไรบ้าง จำต้องมีทัศนคติเช่นใดจึงจะประสบผลสำเร็จหรือ มีอันตรายและการประจัญใดๆ บ้าง

2 ดำเนินชีวิตแบบเป็นองค์ประกอบต่อกันและกัน

“มีความเอื้ออาทรต่อกันและกัน”

มนุษย์แต่ละคน และยิ่งสำคัญคือ คริสตชนแต่ละคนต้องรับผิดชอบต่อผู้อื่น ในยุคสมัยของเรานี้ ความคิดเห็นที่แพร่หลายทั่วไปคือ ทุกคนควรกระทำตามแนวทางของตนเอง โดยเฉพาะในมิติของศาสนา และศีลธรรม ประเด็นด้านความเชื่อและศีลธรรมถือเป็น “เรื่องส่วนตัว” คนอื่นไม่เกี่ยว ทุกคนควรประพฤติ

ทัศนคติเช่นนี้ไม่รับรองและไม่ยอมรับว่า ประเด็นของความเชื่อและศีลธรรมนั้นมิใช่เป็นเพียงเรื่อง ที่เกี่ยวกับส่วนตัวเท่านั้น โดยทุกคนสามารถคิดเห็นด้วยตนเองได้ ที่จริงนั้นมีคำตอบต่อประเด็นที่เป็นจริง เหล่านี้และให้ทิศทางที่ถูกต้องต่อชีวิตของเรา และเช่นกันมีคำตอบผิดๆ และนำไปให้ออกนอกกลุ่มออกไป ได้ พระเจ้าเองทรงให้คำตอบต่อเราในการเผยแสดงของพระองค์เพื่อชี้ให้เห็นถึงหนทางที่ถูกต้อง อันจะนำ เราไปสู่ความสุขนิรันดร์ คำตอบหลายคำตอบนั้นเข้าถึงได้มิใช่ด้วยความเชื่อเท่านั้น แต่เข้าใจด้วยเหตุผลได้ ด้วย

ความคิดเห็นที่ว่าความเชื่อเป็น “เรื่องส่วนตัว” นั้นผิดพลาดด้วย เพราะมันนำไปสู่ลัทธิปัจเจกนิยม และความเยิ่นชา นั่นคือ การประกาศว่าทุกคนจะรอดตามหนทางของตนเอง เราไม่จำเป็นต้องไปอาทรกับคนอื่น ๆ นี่เป็นการหลงผิด จริงๆ แล้ว เราไม่เพียงรับผิดชอบต่อตนเองเท่านั้นแต่ต้องรับผิดชอบต่อผู้อื่นด้วย ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของเราในฐานะสมาชิกคนหนึ่งของพระศาสนจักรที่จะมี “การเอื้ออาทรต่อกันและกัน” (1 คร. 12:25) บิดามารดาควรปรารถนาอย่างยิ่งที่จะสืบทอดความมั่งคั่งทางความเชื่อไปสู่ลูกๆ ของพวกเขา พระสงฆ์และผู้ถวายตนควรรู้สึกถึงแรงกระตุ้นให้ทำดีที่สุด เพื่อว่าพระคริสต์จะสามารถเกิดขึ้นในจิตใจของมนุษย์ และเราทุกคนในฐานะสมาชิกของพระศาสนจักรถูกเรียกให้ภาวนาเพื่อกันและกันและพระศาสนจักรทั้งหมด และเป็นพยานยืนยันถึงพระวรสาร

“แต่ละคนได้รับพระพรเฉพาะตน”

ในพระศาสนจักรมีพระพรอันน่าอัศจรรย์ที่หลากหลาย ในจดหมายฉบับแรกถึงชาวโครินธ์ นักบุญเปาโลกล่าวถึงพระพรพิเศษเหล่านี้บางประการ เช่น พระพรแห่ง “ปรีชาญาณ” นั่นคือความสามารถที่จะมองเหตุการณ์การณ์ต่างๆ ในชีวิตด้วยแสงสว่างจากองค์ผู้ถูกตรึง จากนั้นก็เป็นพระพรพิเศษแห่ง “ความรู้” นั่นคือ พระพรพิเศษที่จะรับรู้และรักพระคริสต์ในหัวใจของจิตใจตนเอง ต่อไปคือพระพรพิเศษแห่ง “ความเชื่อ” ซึ่งช่วยให้เรามีความเชื่อแม้ในสภาพการณ์ที่ลำบากแสนเข็ญ และที่สุดคือพระพรพิเศษแห่งการบำบัดรักษาโรค พระพรพิเศษแห่งการอ่านสัญญาแห่งกาลเวลาในเชิงประกาศก ในการจำแนกจิตต่างๆ ฯลฯ ท่านอัครสาวกกล่าวต่อไปว่า “พระพรพิเศษทั้งหมดเป็นผลงานจากพระจิตเจ้าพระองค์เดียว ผู้ทรงแจกจ่ายพระพรต่างๆ ให้แต่ละคน ตามที่ทรงพอพระทัย” (1 คร. 12:8-11)

สำหรับแต่ละคนในกลุ่มเรา พระจิตทรงประทานพระพรพิเศษของพระองค์คือ บางคนสามารถเข้าอกเข้าใจคนอื่น ๆ ได้ดี บางคนโดดเด่นจากพระพรในการนำเด็ก ๆ และเยาวชน บางคนรู้จักปลอบประโลมผู้ป่วยและผู้ทนทุกข์ บางคนมีพระพรในการบริหารจัดการ ฯลฯ เราควรกตัญญูต่อพระเจ้าสำหรับพระพรพิเศษอันหลากหลายเหล่านี้

เราต้องยอมรับพระพรพิเศษเหล่านี้อย่างเต็มใจเพราะมาจากพระจิตของพระเจ้า ผู้ทรงแจกจ่ายพระพรเหล่านี้ตามที่ทรงพอพระทัย ดังนั้นจึงเป็นเรื่องสำคัญที่จะไม่มองด้วยความอิจฉาริษยาต่อพระพรพิเศษของผู้อื่น แต่เคารพพวกเขา จากแนวคิดดังนี้ คุณแม่จูเลียเชิญชวนพวกเราว่า “ชีวิตของเราควรเปี่ยมไปด้วยความคารวะต่อพระสิริและพระกรุณาของพระเจ้า การวะต่อพระพรพิเศษต่างๆ ของพระจิต การวะต่อ

“เพื่อความดีงามทั่วไป”

พระพรซึ่งพระเจ้าทรงแจกจ่ายให้สมาชิกของกายทิพย์ของพระคริสตนั้น มิได้ประทานให้เพื่อประโยชน์ส่วนตัว พระพรแต่ละชนิดของพระจิตนั้นประทานให้ “เพื่อความดีงามทั่วไป” พระพรทุกประการของพระจิตนั้นทรงประทาน “เพื่อความดีงามทั่วไป” (1 คร. 12:17) ถ้าผู้คนใช้พระพรเหล่านี้เพื่อแสดงความยิ่งใหญ่ของตนแล้ว พวกเขาจะไม่เข้าใจถึงแก่นแท้ และพวกเขาไม่ยุติธรรมกับพระเจ้า เพราะว่าด้วยพระพรเหล่านี้ พวกเขามีได้ให้เกียรติพระองค์แต่กลับยกย่องตนเอง

เพื่อที่จะใช้พระพรของเราอย่างดี เราจำเป็นต้องถ่อมตนและพร้อมที่จะรับใช้ ความสุภาพถ่อมตนทำให้เราตระหนักว่าเรานั้นเป็นใครเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า นั่นคือ สิ่งสร้างของพระองค์ ซึ่งทรงประทานให้เพียบพร้อมไปด้วยชีวิตและพระพรของพระองค์ ความพร้อมที่จะรับใช้ช่วยให้เราอมรับพระพรที่เราได้รับมาด้วยความกตัญญู เพื่อพัฒนามันด้วยความเชื่อ ความรักและการอุทิศตน และใช้มันเพื่อความดีของผู้อื่นตามความเข้าใจในขณะนี้แล้ว หนทางของการเป็นองค์ประกอบต่อกันและกันก็เป็นหนทางสู่คุณธรรมซึ่งมีข้อเรียกร้องด้วย แต่บังเกิดผลอันอุดมสมบูรณ์ นั่นคือ มันจะปกป้องเราจากอคติ การเสริมแต่งให้เกินจริงและการตัดสินใจผิดพลาด บ่อยๆ แล้วมันช่วยให้เราประหยัดเวลาและหาทางแก้ไขได้เร็วกว่าด้วยการร่วมมือกัน มันเป็นหนทางซึ่งทำให้เรามีวุฒิภาวะ พระพรของเราสามารถพัฒนาต่อไปได้ ความเชื่อของเราเติบโตและพระจิตสามารถให้แสงสว่างของพระองค์ได้ การภาวนาร่วมกันและพิธีบูชามิสซาทำให้เรากลายเป็นพระพรต่อทั้งผู้เป็นและผู้ตาย รวมทั้งช่วยเราให้บริการต่อกันและกันด้วย

นักบุญเปาโลกระตุ้นเราให้ปฏิบัติดังนี้ เพื่อเลียนแบบพระผู้ไถ่ของเราว่า “ถ้าท่านได้รับกำลังใจจากการเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์เจ้า ถ้าท่านได้รับกำลังใจจากความรัก ถ้าท่านเป็นหนึ่งเดียวกันในพระคริสต์เจ้า ถ้าท่านเห็นอกเห็นใจสงสารกัน ท่านจงทำให้ข้าพเจ้ามีความยินดีอย่างเต็มเปี่ยมด้วยการเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน มีความรักแบบเดียวกัน มีความรู้สึกนึกคิดอย่างเดียวกัน อย่ากระทำการใดเพื่อชิงดีกันหรือเพื่อโอ้อวด แต่จงถ่อมตนคิดว่าผู้อื่นดีกว่าตน อย่าเห็นแก่ประโยชน์ของตนฝ่ายเดียว จงเห็นแก่ผลประโยชน์ของผู้อื่นด้วย” (ฟป. 2:1-4)

“อย่าเปรียบเทียบ แต่จงวินิจฉัย”

คุณแม่จูเลียกล่าวว่ “ ผู้ใดที่ดำเนินชีวิตภายใต้แสงสว่างของพระเจ้านั้น จะไม่เปรียบเทียบแต่จะวินิจฉัย” จากข้อความนี้คุณแม่ชี้ให้เห็นถึงทัศนคติผิดๆ ที่แพร่หลายอยู่ นั่นคือ เปรียบเทียบตัวเองอย่างเห็นแก่ตัว คนที่เปรียบเทียบพระพรของตนกับของผู้อื่นนั้นจะโน้มเอียงไปทางหยิ่งโส ถ้าคิดว่าพรสวรรค์ของตนนั้นมีความสำคัญมากกว่าของคนอื่นๆ หรือไม่ก็โน้มเอียงไปทางอิจฉาริษยา หรือไม่ก็ท้อแท้ ถ้าพระพรของคนอื่นๆ ดูเหมือนจะดีกว่าของตน

ในอีกด้านหนึ่งนั้น แสงสว่างจากความเชื่อบอกเราว่า พระพรทุกประการมาจากพระเจ้าและเราจำต้องวินิจฉัย นั่นคือ พระจิตทรงให้พระพรนี้กับคนหนึ่ง ให้พระพรนั้นกับอีกคนหนึ่ง จนที่สุดไม่มีผู้ใดที่ไม่ได้พระพรใดๆ เลย และไม่มีผู้ใดเป็นเจ้าของพระพรทุกประการ ดังนั้นจึงเป็นสิ่งสำคัญมากที่เราเป็นองค์ประกอบต่อกันและกันและรับใช้กันและกันด้วยพระพรที่เราได้รับมา

เป็นสิ่งสำคัญที่เราใช้พระพรต่างๆ ของเราในครอบครัว เขตวัด และชุมชนของเราด้วยความเชื่อและความอุทิศตน ทั้งหญิงและชาย ช่างศิลป์และนักวิชาการ ผู้ถวายตนและพระสงฆ์ เราทุกคนต้องเลิกทัศนคติในการเปรียบเทียบตัวเองอย่างเห็นแก่ตัวกับผู้อื่นและอิจฉาต่อพระพรของผู้อื่น ดังเช่นในกรณีของลัทธิตรีนิยม ลัทธินิยมสงฆ์ ลัทธินิยมเขาวนัญญา ลัทธินิยมผลงานเพียงอย่างเดียว และลัทธิต่างๆ ที่แสดงออกมาในแบบสุดโต่ง เราถูกเรียกให้รับใช้ด้วยพรสวรรค์ที่เรามี และใช้มันเพื่อสร้างกายทิพย์ของพระคริสต์และเผยแผ่ข่าวดีในโลก

“ร่วมในความทุกข์โศกและความยินดีต่างๆ”

ความเป็นหนึ่งเดียวกันของส่วนต่างๆ ในกายทิพย์ของพระคริสต์นั้นสำคัญมากจนนักบุญเปาโลสามารถเขียนไว้ว่า “ถ้าอวัยวะหนึ่งเป็นทุกข์ อวัยวะอื่นๆ ทุกส่วนก็ร่วมเป็นทุกข์ด้วย ถ้าอวัยวะหนึ่งได้รับเกียรติ อวัยวะอื่นๆ ทุกส่วนก็ร่วมยินดีด้วยเช่นเดียวกัน” (1 คร. 12: 26)

เมื่อผู้คนเสื่อมถอยในด้านความเชื่อหรือไม่ปฏิบัติความเชื่อของตน เมื่อผู้ถวายตน พระสงฆ์ หรือคู่สมรสเกิดมีปัญหอันหนักอึ้ง เมื่อผู้คนลี้ภัยไปในทิศทางที่ชั่วร้ายต่างๆ เมื่อบางคนเผชิญกับความเศร้าโศกอันแสนหนักหนาหรือเป็นโรคร้าย เราไม่ควรมีใจเย็นเฉย เนื่องจากเรารักพระศาสนจักรและบรรดาสมาชิก เหตุการณ์เหล่านั้นต้องทำให้เรารู้สึกโศกเศร้าอย่างลึกๆ และกระตุ้นเราให้กระทำทุกสิ่งทำได้เพื่อช่วยเหลือผู้ที่ตกทุกข์นั้นๆ อาจเป็นโดยการภาวนาที่มั่นใจและอดทน หรือโดยการซื้อสัตย์ของเรา โดยการแสดงความเชื่อหรือความใจดี (เช่น) เขียนจดหมายไปหาผู้ที่ตกกระกำลำบาก หรือด้วยการสนทนากับเขาอย่างจริงใจ

สมาชิกของพระศาสนจักรควรแสดงออกด้วยการร่วมยินดีต่อกันและกัน เป็นเรื่องแปลกที่การร่วมแสดงความยินดีกับคนอื่นนั้นดูเหมือนจะเห็นได้น้อยกว่าการร่วมทุกข์ร่วมโศก เป็นไปได้ว่าเหตุผลก็คือความอิจฉาซึ่งกีดกันหลายๆ คนไม่ให้ร่วมแสดงความยินดีอย่างสุดหัวใจกับความยินดีของผู้อื่น ความยินดีที่สุดของนักบุญเปาโลอยู่ตรงเมื่อผู้คนเปิดใจของตนต่อพระคริสต์ ดังนั้นท่านจึงเขียนไปถึงชาวฟิลิปปีว่า “ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าทุกครั้งที่เราระลึกถึงท่าน ในการอธิษฐานภาวนาทุกครั้งข้าพเจ้าอ้อนวอนขอพระพรเพื่อทุกท่านด้วยความชื่นชมเสมอ เพราะท่านทั้งหลายร่วมมือประกาศข่าวดีตั้งแต่วันแรกจนถึงบัดนี้ (ฟป. 1:3-5)

“หนทางอันแสนวิเศษอีกหนทางหนึ่ง”

พระพรพิเศษต่างๆ ของพระจิตมีความสำคัญยิ่งนักต่อกายทิพย์ของพระศาสนจักร แต่ก็มีไว้จะสำคัญที่สุด หลังจากได้ตัดเตือนชาวโครินธ์ให้ใช้พระพรของตนอย่างเหมาะสมแล้ว นักบุญเปาโลเขียนว่า “ข้าพเจ้าจะขอชี้ทางที่ดีกว่าให้ท่าน” (1 คร. 12:31) คือหนทางแห่งความรักแบบคริสต์ ซึ่งถ้าขาดไปเสียแล้วพระพรพิเศษทุกประการ แม้พระพรที่โดดเด่นที่สุด ก็ไร้ค่าและเปล่าประโยชน์

นักบุญเปาโลพรรณาดังความรักด้วยวลีที่ไม่มีอะไรเทียบได้ไว้ว่า “ความรักยอมอดทน มีใจเอื้อเพื่อไม่อิจฉา ไม่โอ้อวดตนเอง ไม่จองหอง ไม่หยาบคาย ไม่เห็นแก่ตัว ความรักไม่ฉุนเฉียว ไม่จดจำความผิดที่ได้รับ ไม่ยินดีในความชั่ว แต่ร่วมยินดีในความถูกต้อง ความรักให้อภัยทุกอย่าง เชื่อทุกอย่าง หวังทุกอย่าง อดทนทุกอย่าง” (1 คร. 13:4-7)

ความรักทำให้การเป็นองค์ประกอบต่อกันและกันนี้ง่ายดาย มันกำจัดความหยิ่งโส ความอิจฉาและริษยา อันเป็นศัตรูตัวฉกาจของการเป็นองค์ประกอบต่อกันและกัน และมันค้ำจุนทัศนคติของความสุภาพถ่อมตน การให้ความเคารพและการบริการ มันทำให้เราพร้อมที่จะไม่ใช่พระพรและพรสวรรค์ของเราเพื่อเกียรติของเราเอง แต่เพื่อพระสิริของพระเจ้า เพื่อการสร้างพระศาสนจักรและเพื่อความดีงามของผู้คนรอบตัวเรา

จากนักบุญเปาโล คุณแม่จูเลียได้เรียนรู้ “ว่ากุศลต่างๆ ในชีวิตเราและผลลัพธ์เหนือธรรมชาติของกุศลเหล่านี้ มิได้ขึ้นอยู่กับระดับของกิจกรรมของเรา แต่ขึ้นอยู่กับความรักซึ่งเป็นแรงบันดาลใจเราและหลั่งลงมาในจิตใจเราทางพระจิต เพราะว่าความรักนี้เองที่กระทำให้เราสามารถเห็นพระเจ้าในทุกๆ คนและในทุกสิ่ง ความรักนั้นเป็นตัวช่วยให้เรามั่นใจว่า หลักการแห่งการเป็นองค์ประกอบต่อกันและกันนี้ถูกนำมาดำเนินในชีวิตอย่างครบครัน ทำให้ความงามและพลังภายในของพระศาสนจักรทอแสงออกมาและเกิดประโยชน์ขึ้นกับหลายๆ คน

“แบ่งเบาภาระของกันและกัน”

“สามัคคีคือพลัง” เมื่อเราใช้พรสวรรค์และพระพรพิเศษต่างๆ อย่างเต็มใจและรับใช้กันและกันเช่นนี้แล้ว เราต่างกลายเป็นพระพรต่อกันและกัน การเป็นองค์ประกอบต่อกันและกันทำให้เราเข้มแข็ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเราประสบเข้ากับความอ่อนแอและขีดจำกัดต่างๆ ในตัวเราเอง สิ่งนี้เป็นหลักการที่ให้ชีวิตใหม่กับพระศาสนจักร สิ่งนี้เป็นกุญแจไขไปสู่ความสุข เพราะพวกเราก่อสร้างขึ้นมาให้ดำเนินชีวิตร่วมกันเป็นชุมชน นักบุญเปาโลเชิญชวนพวกเราให้เลียนแบบพระคริสต์ในหนทางแห่งการเป็นองค์ประกอบต่อกัน

ข้าแต่พระคริสต์ องค์พระผู้ไถ่ของวิญญานทั้งหลาย โปรดทอดพระเนตรฝูงชนจำนวนมหาซึ่ง
ยังคงหลับใหลอยู่ในความมืดแห่งความผิดพลาด โปรดคำนวนถึงจำนวนของผู้ที่หลงทางไปสู่ขอบหน้าผา
โปรดคำนึงถึงฝูงชนที่ยากจน หิวโหย ไร้ความรู้ และผู้ที่อ่อนแรงซึ่งครวญครางอยู่ในสภาพถูกทอดทิ้งของ
พวกเขา ข้าแต่พระองค์ บาปต่างๆ ของเราดบังไม่ให้เราเข้าใจ และปิดหูปิดตาเราจากพระพรของการรัก
พระองค์ตามที่ทรงสมควรได้รับ โปรดทำให้เราได้เห็นด้วยแสงสว่างของพระองค์ พระองค์คือพระสหาย
พระผู้ไถ่ และพระบิดาของผู้ที่กลับใจสู่ดวงอาทิตย์อันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ อาแมน –พระสันตะปาปาปีโอ
ที่ 10

ภ.สุรเดช วิสุทธิวรรณถอดความ

3 มิถุนายน 2010